

(1926 -)

RECEP UNAZ

1926'da Antalya'da dünyaya geldi. Hayatı boyunca terzilik, gömlekçilik, tavukçuluk başta olmak üzere birçok işle meşgul oldu. İman ve Kur'an hizmetleriyle geçen bereketli bir ömrün hazzıyla, Antalya'da bugün de ikamet etmektedir. Zor zamanlarda yaptığı hizmetlerin feyizleri ile Nur talebelerinin dua musluğudur. Recep Unaz Ağabey, Hazreti Üstad'ı on beş defadan fazla ziyaret etmiştir. Hizmet aşkını ve şevkini hiç kaybetmeyen Recep Ağabey: "Yağmur-yaş, kar-kış her zaman, her yerde hizmete hazırım." diyor.

Recep Unaz ismi kıyamete kadar unutulmayacak özel bir hizmete de vesile olmuştur. O, Nur hizmetlerinin tarihî akışı içinde beklenmedik bir hadisenin yaşanmasına; Risale-i Nur'un bir gazetede tefrika edilmesine ve tab edilmesine vasita olmuştur. Hz. Üstad'ın müsaadesiyle yaşanan bu hizmet hadisesi bir ilktir. Hizmet, 1956 yılında Recep Unaz'ın arkadaşı olan Gazeteci Suphi Türel vesilesiyle olmuştur.

Suphi Türel, Antalya İleri Gazetesi'nin sahibidir, Demokrat Partilidir. Yaptığı büyük yiğitlik ve kahramanlık Bediüzzaman'ın kendisine teveccüh etmesine sebep olmuştur. Antalyalı Avukat Gültekin Sarıgül, Suphi Bey'in kendisinden şunları naklediyor: "Ben bu Risale-i Nur'u başta İhsan Sabri Çağlayangil olmak üzere, birçok devlet erkânına gönderdim." Suphi Bey, şimdiki Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Menderes Türel'in babasıdır. 1926 Antalya doğumludur, Liseyi ve Hukuk Fakültesi'ni dışarıdan bitirmiştir.

Recep Ağabey, Suphi Bey ile alakalı hatıralarını anlatırken araya şöyle bir cümle sıkıştırdı: "Suphi Bey'in yaşantısı tam İslamî olmadığı halde; Üstad Hazretleri hizmet edenlerin hatalarını hiç deşelemezdi. O, insanların hatalarını değil, hizmetlerini gören, takdir eden bir zat-ı muhteremdi."

Av Gültekin Sarıgül, Recep Unaz, Ömer Özcan

RECEP UNAZ ANLATIYOR

1926 Antalya doğumluyum, atalarım Antalya'nın yerlisindendirler. Antalya'da terzi dükkânım vardı, takım elbise terzisiydim. Daha sonra gömlekçilik yaptım. Üstad'ın vefatından sonra da tavukçuluk yaptım. Şimdi emekliyim.

Askerliğimi 1947-48 yıllarında Kastamonu Tosya'da yaptım. Askerde bazı arkadaşlarım Mehdi-Deccal hadiselerinden bahsederler, ben de merakla onları dinlerdim. 'Eğer böyle bir Mehdi zuhur ederse, ben ona tâbi olur ve en ön safta da kılıç çekip yürürüm' derdim. Askerden dönünce 1949'da bir tarikata girdim, fakat aradığımı bulamadım ve ayrıldım.

Bediüzzaman Said Nursî ismini daha evvel büyük bir zat olarak duymuştum. Kendisine tâbi olmak istiyordum. Fakat 'Bu büyük zat acaba beni talebeliğe kabul eder mi?' diye de tereddüt içindeydim.

Sonra, Antalya'da nur hizmetlerini bilen Yağcı İbrahim Amca isminde bir zatla tanıştım. O da beni Süleyman Kaya Ağabey ile tanıştırdı. (Süleyman Kaya'nın Emirdağ Lâhikasında mektubu var. Hz. Üstad ona Süleyman Gaye diyor. Ö. Özcan)

Süleyman Ağabey bana tesbihatı yazdırdı. Sonra Risale-i Nur'u temin edebilmem için Eğridir'den bir adres verdi. O zaman postanede Eğridirli bir arkadaş vardı. Bana yardımcı oldu ve birkaç parça eser temin ettim. Tabii, bu arada hemen polis takibi de başlamış oldu. Fakat Allah'ın izniyle biz devam ettik elhamdülillah.

ÜSTAD HİZMET MAKSADI İLE KABUL EDİYORDU

Ben o zamanlar terzi olduğum için malzeme almak için İstanbul'a sık sık gidip gelirdim. İstanbul'da, Süleymaniye'deki Kirazlı Mescid'de kalırdım. O zaman orada; Fırıncı, Birinci, Ahmed Aytimur ve bazen de Ceylân Çalışkan Ağabeyler bulunurdu.

1952'de yine İstanbul'a gitmiştim. Gençlik Rehberi Mahkemesi dolayısıyla Üstad'ın İstanbul'da olduğunu işittim. Akşehir Palas Otelinde kalıyormuş. Birkaç arkadaşla beraber otele gittim, içeri girdim. Yukarıdan incek birisi var mı diye, sağıma soluma baktım. Sonra çıktım yukarıya. Baktım, "beni ziyaret etmek isteyenler bunu okusun..." şeklinde Üstad'ın bir mektubunu koymuşlar oraya. Tam Üstad'ın yanına çıkacaktım. İki üç arkadaş geldiler; 'Üstad saat ikide gelecek' dediler. Peki deyip anlaştık ve saat ikide gelmek üzere kalktık. Ben ikide tekrar gittim otele. Baktım, o arkadaşlar benden önce gelmişler ve Üstad'ı ziyaret etmişler. Merdivenlerden iniyorlardı. Bana: "Sen yetişemedin, ama biz Üstad'a Antalya'dan bir kardeşimiz gelecek..." diye söyledik. Üstad da bize; 'Ben onun ziyaretini kabul ettim, gitsin' dedi" dediler. İlk ziyaret meselesi böyle olmuştu. Üstad'ı görememişim. Ama bu, o zaman bana yetmişti.

1953'te Isparta'da Hüsrev Ağabey, Mustafa Ezener Ağabeyler vs. vardı. Ben Hüsrev Ağabey'in ziyaretine gitmiştim. Doğrudan kapısını çaldım ve yanına girdim. Onunla konuştuktan sonra: "Sen Üstad'ı gördün mü?" dedi. Ben de İstanbul'daki hali anlattım. Tebessüm ederek: "Git, kapıyı açana 'Antalya'da bir vazife var mı?' diye sor" dedi. Ben de öyle dedim. Beni hemen kapıdan içeri aldılar. Demek ki hizmet maksadı olunca Üstad kabul ediyordu. Böylece Üstad'ı ilk defa ziyaret etmiş oldum.

Böyle çok defa daha gittim Üstad'a. Belki on üç, belki de on beş kere ziyaret etmişimdir. Ben sekize kadar net saydım. Mesela: Antalya'da bir sel felaketi olsa, hemen bu vesile ile Üstad'a gider dua isterdim. Üstad da: "Yâ Rabbi! Antalya, Elmalı duama dâhildir" diye dualar ederdi. Ben Üstad'ın yanına girdiğim zaman her şeyi unutturdum, feyiz alırdım. Çok ağlardım. Antalya'dan daha evvel gidenler de olmuş Üstad'a; Müftü Ahmet Hamdi Okur, Hafız Mehmet Tongal ağabeylerimdi bunlar. Üstad'ımızın bir mektubunda, onlara selam göndermesiyle, 1935'te ellerinde kelepçe ile Eskişehir hapsine götürülmüşler.

ANTALYA'DA RİSALE-İ NUR NEŞRİYATI BAŞLADI

Kayınpederimin arkadaşı Ömer Ağabey, "Recep sen Üstad'ı ziyaret ediyorsun, bir de beraber gitsek?" dedi. "Tamam" dedim. Hazırlanıp gittik. Onlar hemen kapıya dayandılar. Ben biraz geride durdum. Zile basınca kapıyı Zübeyir Ağabey açtı. "Üstad'ımız ziyaretçi kabul etmiyor" dedi. Onlar hemen dönüverdiler. Ben ise daha evvel sık sık ziyarete gittiğimden ona güvenerek yavaşça baktım. Zübeyir Ağabey: "Recep Efendi kardeşim, seni de kabul etmiyor" dedi. Kapıdan kovulmuştuk, ama pencereden girmek lazımdı.

Aklıma Mustafa Ezener Ağabey geldi. Rüştü Çakın Ağabey'in yanındadır düşüncesiyle oraya gittim. Düşündüğüm gibi oradaymış. Ona: "Üstad beni kovdu, ne hizmet var" dedim. Bana dedi ki: "Hani sen Antalya'da gazeteci bir arkadaşım var diyordun ya. Sen ona git, Afyon Mahkemesi'nin beraat kararını gazeteden neşrettir" dedi. "Tamam" deyip hemen geldim Antalya'ya.

Antalya İleri Gazetesi'nin sahibi Suphi Türel arkadaşım. Ona yazıyı hazırlayıp verdim. O da kabul etti.

“Adnan Menderes’e açık teşekkür... Afyon Mahkemesi’nin beraat kararı vermesinde...” diye başlayan bir yazı hazırladım. Sanki beraat kararını Menderes vermiş gibi. Sonuna da; “Antalya Risale-i Nur talebeleri namına Recep Unaz” şeklinde yazdırdım.

Suphi Türel

Haber gazetede aynen çıktı. Suphi Bey, beş-altı gazete de bana gönderdi. Gazeteleri Süleyman’a verdim, doğru Isparta’ya gönderdim. Süleyman (Özbilek) benim yanımda, dükkânda daimi bulunan bir arkadaşım. Zamanında Mekke’ye gitti. Orada bir lokanta açtı, fevkalade bir insandır.

Ezener Ağabey sonradan bana dedi ki: “Zil çaldı, baktım Süleyman’ı gazetelerle görünce hemen içeri alıp yer gösterdim. Gazetede tebriki ve beraat kararını Üstad’a okumak için içeri girdim ve okudum.

Ama nasıl sevindi Üstad, hem nasıl sevindi. Tıpkı masum küçük çocuklar gibi sevindi. Bir ara ayağa kalktı, parmağını şöyle havaya kaldırdı: ‘Maşallah... Barekallah... Risale-i Nur’un neşrini hiçbir yere müsaade etmiyorum. Antalya’nın neşrine müsaade ediyorum’ dedi.”

İşte ilk neşriyat Antalya’da bu şekilde olmuştu elhamdülillah. Önce Gençlik Rehberi, sonra Lem’alar tefrika edildi Antalya İleri Gazetesi’nde. Hutbe-i Şâmiye ve Gençlik Rehberi ise 1957’de matbaada kitap olarak tab edildi. Mahalli bir gazetede neşriyat bile o günkü şartlar içinde Üstad’ı çok memnun ediyordu. Çünkü gazeteler nurlardan dolayı hapis cezasından bahsediyor, tahliye ve beraat haberlerini vermiyorlardı.

O zaman neşrolunan eserler: Hutbe-i Şâmiye ve Gençlik Rehberi idi. Bu ikisi basıldı orada. Aslında daha yapılacaktı. Fakat matbaa düzgün değildi. Basılan eserlerde çok noksanlar yapıldı. Ne kadar uğraşsak hakkından gelinecek gibi değildi. Onun için sonradan vazgeçtik.

Üstad şu elimdeki Hutbe-i Şâmiye kitabının sonuna kendi el yazısıyla şu duayı yazmıştı:

“Bismillahirrahmanirrahim. Allahümme Yâ Erhamürrahimin. İsm-i Âzam’ın hürmetine... Bu Hutbe-i Şâmiye’yi altı bin nüsha bastırın; Tefvik ve Suphi ve Recep ve Mustafa’dan ahsen-i kabul ile kabul eyle. Ve onları ve mübarek yardımcılarını Cennet-ül Firdevs’te mes’ud eyle. Ve hizmet-i Kur’aniyede ve imâniyede dâima muvaffak eyle. Âmin... Âmin... Âmin... Said Nursî.”

Ben de sizin hepinizi yardımcıları olarak kabul ediyorum. Burada Üstad’ımızın isimlerini yazdığı şahıslar şunlardır: Tefvik (Türel): Suphi Türel’in babasıdır. Gazetede ekseri beraber olurlardı. Suphi (Türel): İleri Gazetesini çıkaran, şimdiki Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Menderes Türel’in babasıdır. Mustafa (Ezener): Isparta’da kitapçı dükkânı olan, şehre gelenlerin ilk uğradığı ağabeylerden birisidir. Recep (Unaz).

SUPHİ TÜREL’İN BİR HATIRASI

Antalya İleri Gazetesi’nin sahibi Suphi Türel Bey ile şöyle tanışmıştık:

O, kendi ifadesiyle; Nurcuların başı diye beni araştırıyor. Maksudı da beni Demokrat Partiye celp etmek... Tabi onun yanına; bürokratlar, partililer, savcılar falan gelirdi. Ben kendisine rica ettim: “Ben ilk mektep mezunuyum, beni böyle toplantılara çağırma. Yakında askerden gelecek avukat bir arkadaşım var –Av. Gültekin o zaman askerdeydi- O gelince ben sizi tanıştıırım” dedim. Bu vesile ile tanışmış olduk.

İleri Gazetesindeki neşriyattan sonra Üstad Suphi Bey’i tebrik için yanına davet ediyor. O sıralarda da Antalya’da Tophane denilen yerde bir heykel meselesi çıkmıştı.

Suphi Bey, İleri Gazetesinde devamlı bunun reklamını ve kampanyasını yapıyordu. Bugün şu kadar para toplandı, diye her gün yazıyordu. Hem Suphi Bey, İslami bir kimlikle de yaşayamıyordu. Tabi

Üstad bunlara muttali oluyordu. Bir taraftan da İleri Gazetesi'nde Lem'alar tefrika ediliyordu. Gerisini Suphi Bey bana şöyle anlatmıştı:

“Sene 1957 veya 1958. Üstad beni yanına davet etti. Ben de gittim. Bana: ‘Seni talebeliğe kabul ettim’ dedi. Sonra bazı ihtarlarda bulundu. Bir ara: ‘Sen hem Risale-i Nur’u tefrika ediyorsun, hem de bu işlere giriyorsun’ diye şöyle elini kaldırıverdi. Ben hemen önüneydim. Bu yumuşak zayıf ellerden bir şey olmaz diye boynumu şöyle önüne uzatıverdim. Üstad elini kaldırdı bir tane bu taraftan, bir tane de diğer taraftan iki şamar vurdu ki; Allah seni inandırsın Recep Efendi gözlerimden ateş çıktı adeta. Sanki yıldızlar çıktı gözlerimden...” demişti. Suphi bunu anlattıkça ben hüüngür hüüngür ağlardım. Her zaman da anlatmasını isterdim. Üstad’ın dayağını yemeği, ben de isterdim doğrusu. Demek ki kovulmakta da bir hikmet varmış. Bu neşriyata vesile oldu. Hatta Suphi, Üstad’ın dayağını yemeseydi bu kadar sağlam kalamazdı.

Suphi Beyin İleri Gazetesi'nde çıkan Üstad'ımızla alakalı haber, Risale-i Nur'un içine, Emirdağ Lâhikasına girmiştir. Şöyle ki:

“[İleri Gazetesi'nin 13 Nisan 1957 tarihli nüshasından alınmıştır:]

Üstad Bediüzzaman'ın uğurlu elleriyle yeni bir câmiin temeli atıldı.

Üstad Bediüzzaman Said Nursî “3. Eğitim Tümeni” câmiine harç koydu. (Isparta hususî muhabirimiz bildiriyor.)

Isparta'nın geçen yıllarda teşekkür etmiş bulunan Üçüncü Eğitim Tümeni için yaptırılmasına karar verilen camii temeli, tertip edilen muazzam bir merasimle atılmış ve bu törene Isparta'da bulunan Risale-i Nur Müellifi Üstad Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri de davet olunmuşlardır. Büyük bir alâka ile karşılanan Üstad, törenden sonra uğurlu elleriyle temele ilk harcı koymuşlar ve dualarda bulunmuşlardır.” (Emirdağ Lâhikası)

Sağda: Üstad'ın Recep Unaz'a hediye ettiği Cevşen.
Solda: Antalya'da tab edilen Hutbe-i Şâmiye.

ÜSTAD'A TURFANDA DOMATES GÖNDERDİM

O zamanlarda şimdiki gibi büyük seralar yoktu ama fide dikilen kayındırmalarda turfanda domatesler yetiştirilirdi. Şöyle küçük bir sepet domates gördüm. Antalya'nın turfandası. Hemen Üstad aklıma geldi. Pazarlık ettim aldım. O zaman kaç para verdim bilmiyorum.

“Süleyman vazife var” dedim.

“Ne var?” dedi.

“Bu domatesleri Üstad'a götüreceksin” dedim. Gidiş ve geliş parasını verdim. Süleyman varıyor Isparta'ya zile basıyor.

Gerisini Ceylan bana aynen şöyle anlatmıştı: “Zil çalınca hemen kalktım, indim aşağıya. Bir baktım Süleyman'ın elinde bir sepet var. Zaten düşünüyordum. Acaba çorbamı yapsam, yoksa şunu mu yapsam diye düşünüyordum. İşte tam o sırada zil çaldı. Domatesleri gördüm, hemen içeri aldım. Üstad ne yiyecek ki, bir domatesin yarısını ya yer ya yemez. Hemen hazırladım. Üstad dedi ki: ‘Ne var keçeli?’ ‘Üstad'ım domates var.’ O da: ‘getir yiyelim’ dedi.” Ceylan böyle anlatmıştı bana.

Şunu da izah edeyim size. Bu keçeli lafi şöyle oluyor: Hüsrev Ağabey Üstad'la bir yerde iken rahatsızlık vermeyeyim diye ayakkabılarının, terliğinin altına keçe çakmış. Keçeli lafi da oradan kalmış.

ÜSTAD'IN KALMASI İÇİN ANTALYA'DA EV TUTTUM

Antalya'ya yeni yol yapılırsa da Üstad'ı Antalya'ya davet etsek diye düşünürdüm. Onun için Kışla Mahallesinde bir ev tuttum ben. Orayı hazırlattım. Badanasını yaptık... -Eğer o ev hala ayakta ise onu görmek, bir fotoğrafını almak, benim için bir ömür olur doğrusu- Küçükük iki katlı bir ev... Gittim Üstad'a: "Üstad'ım ben Antalya'da bir ev tuttum. Seni Antalya'ya davet ediyorum" dedim.

"Üstad: "Maşaallah!" dedi beni okşadı: "Misafirliğini kabul ediyorum. Beni Antalya'ya gelmiş kabul et. Çünkü benim burada 20 bin talebem var. Onlarla daimi meşgul olmam lazım" dedi ve gelemedi.

Üstad Hazretleri gelemedi ama Risale-i Nur'un kahraman bir talebesini Antalya'da misafir etmiştik:

1960 İhtilal'ından sonra daha temkinli ve tedbirli davranılıyordu. Allah rahmet etsin, Bayram Yüksel Ağabey bir müddet bir kardeşimizin çiftliğindeki evinde (Nazilli'de) kalıyor. Sonra Antalya'ya bize geldi, durumu anlattı. Ben de: "İstedğin kadar kalabilirsin" dedim. 20 gün kadar bir misafirlik yaptı bizde.

Bir de Ahmet Feyzi Kul Ağabey Antalya'da vefatı var: Antalya'ya gelmiş ve beni evde bulamayınca Gültekin'in (Av. Gültekin Sarıgül) babasına misafir olmuş. O gece rahatsızlanmış ve âlem-i bekaya irtihal etmiş.

Hastaneye kaldırılıp morga konulmuş. Daha sonra benim haberim oldu, morga gittim. En azından burada görelim dedim. Baktım ki gözleri açık bir şekilde bana bakıyordu. O bakışından sanki bana, "Geldim seni bulamadım, görüşemedik, beni, unutm" diyor gibi gelmişti. Allah rahmet etsin. Âmin.

İNAYETLERLE DOLU BİR SEYAHAT

Bir gün yine Üstad'ı ziyaret ettim. Ayrılacağı vakit: "Elmalı'da benim bir talebem var. Hacı Zeynep Hanım. Selam söyle, merak etmesin duama dâhildir" dedi. Üstad'ın odasından çıkınca Mustafa Ezener Ağabey, "Üstad ne dedi?" dedi. Ben de "Hacı Zeynep hanıma selam gönderdi" dedim. O: "Biriyle gönderiverirsin" dedi. Ben: "Üstad'ım emretti, kendim götüreceğim" dedim. Ama beni sevdiğinden dolayı biraz daha kalmam için ısrar etti. "Bak yarın Cuma. Üstad yarın çarşıda namaz kılacak, biz de arkasında namaz kılarız" deyince hoşuma gitti ve o gece kaldık. Ertesi gün camiye gittik. Namazda selam verdikten sonra Mustafa Ağabey: "Üstad geliyor" dedi. Üstad hizmetimize kadar geldi durdu." Sen daha gitmedin mi?" dedi bana. Çıktık dışarı. Ezener Ağabey: "Tamam! Sana bir şey söyletmiyorum artık. Buradan seni uğurlayalım" dedi.

Antalya'ya döndüm. Elmalı'ya o gün gidememiştim. Ertesi gün Cumartesi, müşterilerin gömleklerini teslim edeyim, para alayım işçilerin paralarını vereyim derken yine gidemedim. Kaldık Pazar gününe. Gittim garaja, bir minibüs var ama yapma bir minibüs. "Ben Elmalı'ya gideceğim" dedim. "Çabuk ol bu Elmalı'ya gidiyor" dediler. "Ama ben aileme söyleyeceğim" dedim. "Hadi git gel" dediler. "Benim biletimi ver, yerimi ayırın" dedim. "Tamam senin yerin hazır" dedi. Adam sanki beni emniyetçi gibi görüyordu. Bilet vermedi, para da almadı. Neyse eve gittim geldim. Hakikaten minibüs beklemişti, biletimi aldım. Kış günüydü... Hiç adres de yoktu elimde. Tevekkeltüalallah, sora sora Bağdat bulunur dedim.

Elmalı'ya geldik. Minibüsten ineceğim, karşıda ince zayıf uzun boylu bir adam yaklaştı: "Recep Efendi, ben seni Antalya'dan tanıyorum" dedi. Benim ruhumu rahat ettirecek şekilde söylüyordu. Ben ise onu tanımyordum. Dedim: "Ben Zeynep hanımı göreceğim..." minibüse girdim oturdum. "Ama onlar Finike'dedirler, cenazeleri varmış" dedi. Ben Finike'ye bir bilet aldım. O zat şöyle bir kolaçan edip yine geldi yanıma. Hemen: "Zeynep Hanımın kızı vefat etmiş, belki buradadırlar" dedi. Kızı öldüyse buradadır deyip bileti satana: "Ben gitmeyeceğim" dedim. Fakat bileti geri almadı. Ben: "Evvvelallah Üstad'ım beni zarara sokmaz" diye düşündüm. Tam giderken arkadan bağırıldılar, "kimdi biletini vermek isteyen?" diye. Neyse bileti iade ettik. O zat kimdi bilmiyorum. Hızır mıydı yoksa Üstad'ın şahs-ı manevisi miydi bilmiyorum. Neyse gittik eve. Bir kadın çıktı geldi. "Ne istiyorsun?" dedi."Hiçbir şey istemiyorum, sadece Hacı Zeynep Hanımı göreceğim" deyince içeri gidip tekrar geldi ve beni içeri aldı.

Zeynep Hanım ihtiyar şişmanca bir kadındı. Kadınların arasında oturmuş durmadan, "Kâtibim gitti!" diye ağlıyordu. Meğer vefat eden kızı, mektuplarını yazar okurmuş. Elini öpmek istedim. Çarşafa sararak verdi elini. Sonra kulağına: "Ağlama! Sana ne mutlu, Üstad Bediüzzaman'dan sana selâm getirdim. "Zeynep Hanıma selâm söyle, merak etmesin, duamda dâhildir" diyor" dedim. Anlaşıldı ki

Üstad'ım beni taziye için göndermişti. O anda taziye için ne söylenilmesi gerekiyorsa söyledim. O da, "ağlamam" dedi. Elini öpüp ayrılmak isterken bileğimden tuttu illa bir şey vermek istedi. Hizmeti karşılıklı yapmayız desem de, "Beni memnun etmek istiyorsan kabul edeceksin" deyip cebime bir şey koydu. Ayrıldım. Vakit akşam ile yatsı arası. Acaba vasıta var mıdır diye düşünerek garaja geldim. Sanki beni bekliyormuş gibi orada duran bir taksi buldum. Antalya'ya gideceğini öğrenince hemen bindim. Rahatça Antalya'ya geliverdim.

ÜSTAD'IMIZIN HİMMETİNE ŞAHİDİM

Üstad'ımızın himmeti ile alakalı birkaç hatıra anlatayım size: Babam, anama bağışlamış evi. Benim baba bir ana ayrı bir kız kardeşim var. Oysa anam hiç demedi bize. Eniştemin hissesini alıvermiş onlara. Bana ikide bir, "ben onların hissesini verdim" derdi.

Ne olursa olsun, ben Üstad'a sorayım bunu derdim. Yine bir gün Üstad'a gittim. Üstad dersini bitirdi ayağa kalktı. Şöyle yüzüme baktı, zahiren hiç bir sebep yokken: "Senin babanın adı nedir?" dedi bana. "Ali" Üstad'ım" dedim. Hemen aklıma geldi. "Üstad'ım size bir şey sorabilir miyim?" dedim. "İstediyini sorarsın" dedi. "Böyle böyle... Anneme bağışlamış babam" dedim. "Kime isterse bağışlar" dedi. Burada Üstad babamın adını sormakla, benim sormayı unuttuğum şeyi bana hatırlatmış oldu. Zira ben Üstad'ın yanına girince her şeyi unutturdum. Bunu onun için anlattım size.

Yine soğuk bir günde, yine kendime has bir vazifeye Isparta'ya, Üstad'ı ziyarete gitmişim. Zübeyir Ağabey'le yukarı çıkıyorduk. Bir de baktık ki, Üstad merdivenlerden bize doğru geliyor. Vaziyetimi anlattım, yavaşça "üşüdüm" dedim. Bu dediğimi Zübeyir Ağabey dahi duymadı. Üstad "gel" dedi. Odaya girdik. Baktım ki ne halı var ne soba. Sadece pencereden gelen nurani güneş vardı. Güneşin geldiği yere arkamı verirdi. Diz çöktüm oturdum. Bir-iki dakika ancak oturdum. "Kalk" dedi ve beni uğurladı. Şu bir gerçek ki; Üstad'ın yanına, vefatına kadar hep pantolon ve gömlekle gitmişim. O pencereden aldığım sıcaklık hep devam etti. Hatta Bayram (Yüksel) bir gün: "Sen hep sarı gömlekle geliyorsun?" yani başka gömleğin yok mu demek istemişti.

Bir gün de kayın validem Üstad Hazretleri'ni ziyaret etmek istediğini söyledi. Ben de Üstad'a bir mektup yazdım. Mektubun en altına da; "en küçük taleben" diye yazdım, gönderdim. Yedi sekiz hanım gitmişlerdi. Üstad onları aşağıda karşıladığında; "Lütfiye hanginiz?" deyince, kayınvalidem kendisi olduğunu söylüyor ve mektubu veriyor ve çok heyecanlanarak sevincinden ağlamaya başlıyor. Bu olaydan epey sonra yine ziyaretine gitmişim. Karyolasında oturup bana ders verirken Ceylan içeri girdi. Üstad bana doğru dönüp Ceylan'ı göstererek: "Bu benim Ceylan'ım" dedi. Ben de bakınca benden küçük olduğunu bildim. Üstad, mektubun sonuna yazdığım o ifadeyi hatırlatırcasına, "senden daha küçük bir talebem var" demek istemişti.

MİLLET MAHKEMEDEN FALAN KORKMUYORDU

Bir keresinde Suphi Türel Bey'i Mahkemeye verdiler. Şahid diye de beni kullandılar. Hâlbuki mesul olan bendim. Kitabı veren bendim çünkü. Suphi'ye kitabı veren bendim. İnadına beni mahkemeye aldılar. Demek ki öyle lazımmış hizmette.

Bazı hararetli kardeşler ziyarete geliyorlar... Hemen soramıyorlar ama bazıları yaklaşıp kulağıma yavaşça: "Abi ne kadar içerde yattın?" diyorlar. Ben, "hiç!" diyordum. Bu sefer kafasını tekrar eğiyorlar. İlla ki tam halis olmak için, hapse girmek lazım diye düşünenler vardır ya...

O zamanlarda millet mahkemeden falan korkmuyordu. Hatta Ezener Ağabey anlatmıştı bana. Denizli Mahkemesinden beraat sonrası halk dışarıda kalabalık bir şekilde iki yana diziliyor, Üstad'ı bekliyorlar. Savcı dışarıya çıkmış, bakıyor ki müthiş bir kalabalık var. Birine bir tekme vuruyor. O tekme vurulan kişi, Ezener Ağabey'e anlatmış: "Valla o anda sıkıverecektim boynunu. Cenab-ı Hak sabır veriyor insana..." diyor. Üstad bir elini böyle, diğer elini de böyle uzatıp öptürürken bu gürültü olmuş arkada. Üstad dönüvermiş arkasına: "Bu adamlar işte bunun için bekliyorlar. İşte elimi öpüp kalkıp gidecekler. Ne var ki bunda?" diye hiddetlenmiş.

HOPARLÖRLER İLE EZAN

Benden müezzin olmamı istediler, çok da ısrar ettiler. Ben de bu teklifi vazife addederek Üstad'a sorayım diye gittim. Buyurdular ki: "Hoparlörle şimdi arş-ı azama işittirecek derecede yüksek sesle ezan-ı Muhammediye okunuyor." dedi. "Müezzin ol, ya da olma" diye bir şey söylemedi. Burada hoparlörler ile ezan okumanın fetvası vardı galiba. Kaderde, müezzin olup iki sene vazife yapmam varmış.

Benim müezzin olmamı isteyen müftü ağabeyimiz Ahmet Hamdi Okur'du. Antalya'nın ilklerinden... Bu zat Üstad'ımızın bir selamıyla Eskişehir hapsine gidiyor. Gece rüyasında, gökyüzünde "Said" yazdığını görüyor. Ve bunu haykırarak hapisteki diğer mahpuslara ilan ediyor. Tabi ben bunları o zatın

vefatından sonra öğrendim. Her ne kadar hapiste böyle davransa da; onu tanıdığım süre zarfında bu halini bizden çok saklamıştı. Vefatından sonra arkadaşı olan kayınpederim bana bu olanları anlatmıştı.

Müftü Efendi hayatının son döneminde felç olmuştu. Ziyaretine gittiğimde bana; “İyi olacağım, kürsüde vaaz vereceğim, sen de minarede ezan okuyacaksın” demişti. Bir ara Elmalı’dan dönüşümüzde, öğle ezanı vakti Paşa Camii’nde kalabalık vardı. O sırada müezzin beni görünce, arkadaşın diyerek musallayı gösterdi. Baktım, kıymetli Hamdi Okur Ağabey’im. Bana dediği, “sen minarede, ben kürsüde...” lafını hatırladım. Hemen minareye çıkarak öğle ezanını okudum. Demek o zat bunu, hiss-i kablelvuku olarak daha evvelden hissetmiş. O, kürsüde yani musalla da lisan-ı haliyle vaaz veriyor. Biz ise minarede...

YANINDAN AYRILMAK İSTEMEZDİM

Üstad Hazretleri’ni belki 13, belki de 15 kere ziyaret etmişimdir. Ben sekize kadar net saydım... Son ziyaretim Ramazan ayında idi. Tarihçe-i Hayat okunuyordu. Ben kendimi tutamıyordum... Başladım hüngür hüngür ağlamaya... Mütemadiyen ağlıyordum... Meğer bu son görüşüm imiş Üstad’ı. Belki de ondan dolayı çok ağlamıştım. Bu son ziyaretimde sadece şunu hatırlıyorum: Meyve taksimatı için sayı tutulacaktı; Üstad Ceylan’a, “sen sayı söyleme” dedi. Malum o hep kendine düşürüyordu.

Üstad’ın yanında ne hissediyordunuz?

Hani güzel bir havada, ılık bir denizde, şöyle güzelce kol ataraktan ayak vurarak içinden çıkasınız gelmez ya... Üstad’ın yanında da böyle ruhuma bir şeyler gelirdi benim. Üstad’ımızın sözleri tam anlaşılmasa da Zübeyir Ağabey mütemadiyen bana anlatırdı. Ben illa feyiz için giderdim. Hapse atsalar da, idam etseler de... O feyizler için her şeye değerdi. Hiçbir tehdit kulağıma girmezdi. Yanından ayrılmak istemezdim.

Benim hayatım çileli geçti. Risale-i Nur’dan yedi sadık ağabeyim vardı. Bazen bizim evde ders yapıp çıktığımızda bana: “Bak Recep Efendi biz gelirken bir şey yoktu, şimdi bulutlar rahmetle karşılaştılar” deyip, yerin ıslaklığını gösterirlerdi. Bana kuvve-i maneviye olan bu ağabeylerin vefatlarından sonra kimsesiz kalmıştım. Bu ruh ve düşünceyle Üstad’ıma ziyarete gittiğimde bana dönüp: “Arkadaşlarına selam söyle” dedi. Ben de mahzun halde: “Üstad’ım arkadaşım yok” deyince; “maşaallah, maşaallah, maşaallah... Her biriniz bir belde de bir kutup gibisiniz” diye iltifatta bulundu. Ben bunu Üstad’ımın ağzından çıktığı için söyledim. Haddini bilenlerdenim. Çünkü ilkokulu zorla bitirenlerdenim. Dikkat edin, ifadenizin başında “Bendeniz âcizane...” deseniz bile nefis oradan da kendine hisse alır.

Bir vazife için yine bir gün Üstad’ın yanına gitmiştim. Ders bitip kalktığımda ortada hiç bir şey yokken Üstad bana dönerek: “Bana 10 sene hizmet etmiş gibi kabul ediyorum” demişti. Bunu böyle söylemesini, o kimsesiz kalıp bunaldığım için demiş olabilir diyorum. Hem burada bir sevap varsa şirket-i maneviye içinde olduğumuzdan hepimizindir. Üstad: “Ben sizin karşınıza ene ile çıkmadım” diyor. Üstad’ımız okumamızı, ama gazete gibi okumamamızı buyurduğunu hepimiz biliyoruz. Mustafa Ezener Ağabey şöyle bir hatıra anlatmıştı: “Bir gün hocalar Üstad’ı ziyarete gelmişler. Sohbet sırasında hocanın biri, ‘Çok güzel yazmışsın ama bir şey anlamıyoruz’ demiş. Üstad’ımız da onlara: “Oku, oku, oku, bir kâğıt bulsan da oku” buyurmuş.

Size bir mesaj vereyim: Sakın benden bir şey beklemeyin. Dua ederim, ama Allah kabul eder etmez... O başka... Yok, ağabeydir falan diye bir şey beklemeyin. Hatta ben daha iyi hizmet edenlerin elini öperim. Ben hepinize dua ediyorum. Bilhassa hizmet edenlere dua ediyorum. Onlara Risale-i Nur’un verdiği aşk ve şevki tavsiye ediyorum. Eğer benim duamın makbul bir hali varsa, Allah’tan bunu isterim. Şöyle deyin: “Yâ Rabbi! Recep Ağabey bize ne dua ettiyse kabul et” diyebilirsiniz. Benim duamla sizin duanız ittifak ederek, inşaallah bir yerlere varacaktır...

Soyadım bazı yerlerde ‘Onaz’ diye yazılmış. Doğrusu ‘Unaz’dır.

Üstad bana aynen şöyle söylemişti: “Sen benim vekilim ol. Antalya’daki kardeşlere selamımı söyle” dedi. Üstad’ımızın selamı var...